

14. September gjørdi stóra GØLU burtur úr

á fjallalsmogurnar hjá SEV í Vestmanna skuldu ikki vera annað enn goymslustað fyrri brint- og atombumbum — seinri prógvað sum leysasoga og ramasta ósannindi. Og nú, fleiri ár aftaná av sjálvum 14. sagt at hava verið eitt »mistak«

at vápnadír hermenn skuldu verða settir á varðhald við stongdan Oyggjarveg — allir ar beidarar í Mjorkadali og á Sodnfelli kunnu vátta, at henda frásogn er ikki minni leysasoga og ósannind, eingin uttan Tors havnar kommuna hevur stongt Oyggjarvegin; nú ið menn eru við at seta upp tær finu og dýru mækinurnar á Sodnfelli, hava tveir vápaleysir menn staðið við innangongdina á Sodnfelli og biðid um navn og orindi hjá fremmandum fólki, sum ætla ser inn á staðina.

at staðin á Sodnfelli og í Mjorkadali skal vera herstöð og gjord til goymslu av a- og b-bumbum og rakettum og oðrum alópsvápnum — hvør ar beidari har uppi og allir, sum hava skil á tí, sum fer fram har uppi, kunnu longu nú vátta at allar hesar frásognir blaðsins

eru leysasögur og tann bera í mynd og ósannind, tí har uppi er einki gjørt til goymslu av teim vandamiklu a- og b-bumbum og rakettum, lika so litid sum onnur alópsvápn finnast ella nakað er gjørt fyrri, at tilfík kunnu koma har uppi. Sodnfells- og Mjorkadalstöðin er einans ein radarstöð, sum eisini kann siggja kring loftid, hvat ið har fer fram; at so er og verður, fáa politikkarar, blaðmenn og aðrir athugaðir føroyingar høvi til við sjálvsýn at vísja seg um, tá ið arbeiðið er liðugt.

at føroyingar ikki einans skulu fara í danska hertenastu, men læra allan djevlskap, sum hertenastan ber við ser yvir fyrri mótstöðumenninum — ferð eftir ferð avsannað og nú seinast við skrivi frá danska innahríkisráðharranum Lars P. Jensen sliði fast, at føroyingar sum búgva í Føroyum, koma aldri at gera hertenastu ella til at verða innkallaðir at læra hertenastu, og at heldur ikki føroyingar, sum læra niðri og eru har bara fyríbils, koma í her-

tænastu, um teir bara lata orð falja um at verða fríir.

Hertenastuskýldu fyrri føroyingar og a- og b-bumbu- og rakettstöðir kring um land okkara eru tey stóru gølumummarni hjá tjóðveldinum til hetta lógtingsvalið.

Á hesar gølu byggja tjóðveldismenn alla valorrustuna.

Hvat siga teir neyðars menn nú, ið teir standa og koma í enn og størri munni, sum teir meira og meira herða á við ósannindum til valdagin, at standa avdúkaðir sum gølusmiðir og ósannindismenn!

Vit vænta fallið hjá teimum at fara at verða stórt, tí vit trúgva so gott tær at vera í føroyinginum, at hann letur seg ikki villa við gølum og ósannindum.

70 ár

Miðvágur, 28. aug. 1962.

Tann 8. oktober verður ein vælkendur og nógv avhildin maður her í Miðvági 70 ár. — Tað er Jóan Hans Jacobsen, og hann ber sín sjeyti ser væl.

Jóan Hans, sum hann verður kallaður, fór sum so mangur fiskimaður til sjós bert 14 ára gamal. Hann visti litid av, hvat ið tað er at hava pápan at verna um seg, tí Jóan Hans var bert 1½ ár, tá hann misti pápan. Mammuna misti hann, tá hann var einans 15 ár, so hann hevur ikki havt glaðar dagar á ungum árum. Giftur var hann, men konuna misti hann fyrri trettan árum síðani, men alt hetta, allan mótgang hevur hann borið væl; hann fáll ikki í fátt av mótganginum.

Born vóru eingi í hjúnarlagnum, men tað eru ikki so fá, sum kalla hann fyrri pápa av tí, at, um tey ongi børn-áttu sjálv, so eru tað fleiri, sum Jóan Hans og Tomina, so æt konan, tóku at fóstura, tí góð vóru tey við born; so abbaðarni eiga hann fleiri, og fara tey nokk oll at minnst hann á hesum degi.

Sjálv um hann nú verður 70, so ser tú hann kortini í øllum arbeiði sum aðrir menn; torvsker hann, og tá hoyggið kom fyrri, so var hann at siggja við liggjanum. Soleiðis tekur hann eitt torn við í arbeiðinum; hann ber sín aldur væl. Ynski mitt er, at hann enn í mong ár má verða at virka millum okkum. Javnaðarmaður hevur hann verið, frá tí henda rørsla kom her, og er hann tað enn; soleiðis var hann við til uppstillingarfund nú, og varð hann vakdur í nevnd til at fyrireika uppstilling. Hann hevur verið

„Hakun tekur til Jóhan á Strond“

segði ein lesari av Dagblaðnum og smilkaðist við.

»Góð greipin er,« legði hann aftrat.

Hann smilkaðist, tí hann mintist til tjakið um grunnarnar. Hann mintist til, hvussu Hákon Djurhuus og Jóhan Poulsen yvirfyri øllum Føroyum avdúkaðu seg í tí syrgiligasta óviti um, hvussu ið stóð til við grunninum. Hann mintist til, hvussu Hákon, Sigurd, Jóhan og Kristjan ikki vildu viðganga, at grunnarnir í hesi 4 árin vóru vaksnir frá 16 til 30 miljónir, nógv meira enn í øll 8 árin hjá fólkaflakkinum í landsstýrinum. Hann mintist, hvussu Hákon og Sigurd beinan vegin legu ella talaðu sum óvitingar við at uppástanda, at lögmaður hevði roknað lán við uppi grunnapeningin. Hóast ikki eitt einasta oyra av láni var í grunnahæddini.

Ja, satt er tað, at Jóhan Poulsen græt yvir lánini til

landsins uppbygging, skipakeyp og annað, hann græt, sum um at hesi lán bónu landsins undir gongu við ser. Ein javnaðarmaður segði »ironiskt« við Jóhan Poulsen, at hann skilti hann væl sum mannin, ið kanska ikki jattaði annað enn at seta pening í steinhúsið har uppi við krossvegin ella og kanska helst í obligatiónur í útlandinum.

Men við hesum politikki Jóhans Poulsens hildu vit jú somu aldargomlu kós við ferri og ferri gomlum skipum, eingi nýggj komu, ongum vegum, ongari sosialari forsorg, ongari skulabygging, ongum nýggjum virkjum á landi, heldur fram við fólkaflakksins, sambandsins og sjálvstýrisins 8 ára miðurgongu — og armóðspolitikki fyrri fólkið í Føroyum, sjálvt um nakrir fáir einstaklingar kundu seta í steinhúsið og keypa obligatiónur.

Eingin diagnosa!

Sum eitt lið í ósingar- og villleiðingarpolitikki tjóðveldisflokksins varð nú um dagirnar slongt inn í hvørt heim í Føroyum ein bókingur, sum á 1. síðuni millum hóp av skriftstöðum úr falskeru tjóðveldisins við stórum bókstøvum segði heiti bóklingsins at vera:

Peter Reinert: Hernaðarmál.

Vit ógvaðust við, at hesin maður SUM LÆKNI vildi leggja navn til eitt skriv, sum í so mongum føri ikki einans var stórpropaganda fyrri tjóðveldið, men sum er so villleiðandi, at tað kann koma at fáa óhugnaligar fylgjur t. d. fyrri teir ungu menn, sum lita á, at tjóðveldisins valróp hava nakað av veruleika aftan fyrri seg. Slikum monnum kann hann við sínari óforsvarligu og ósonnu skriving koma í størstu trupulleikar og veita stórt tíðarspell. Her verður fyrst og fremst hugsað um herskylduna, sum hesir menn royna at trútta inn á Føroyingar.

Vit ringdu norður til Eiðis og spurdu lækan PETUR REINERT, um tað var LÆKNIN, ið hevði stillað eina »diagnosa« í »hernaðarmálinum«, og vit høvdu so viljað spurt hann um annað eisini.

Men PETUR REINERT segði, at ein góður og trúgvur partamaður.

Eg vil hervið ynskja tær, Jóan Hans alt gott í tí tíð, sum kemur, og at tú enn í mong ár má verða ímillum okkum.

Gud signi framtíðina!

Ein vinur.

tað var eitt mistak, at hann var komin at standa uttaná rúgerðini sum lækni. Hann hevði ikki ætlað tað. Rúgerðini hevði ikki LÆKNIN men PERSÓNURIN Peter Reinert ábyrgdina av.

Og vit skulu loyva okkum at leggja aftrat, at meginparturin av rúgerðini sjálvari eisini má sigast at vera eitt »mistak«, og tá er tað sagt ógvuliga línt.

Hýrubassar . . .

(Framhald frá 1. síðu)

leysu agitasjón Erlends og Ólavs fyrri at takka — og so ser sjálvum, at teir hava latið seg LUMPA av teimum.

Erlendur og Ólavur hava so stutt roynst sum mætastu hýrubassar danska hersins.

Eitt makaleyst ábyrgdarloysi hesir báðir menn hava sýnt.

Hetta skuldi kortini kunna botst aftur, um teir nú, ið málið er klárlagt, og ministarar við ábyrgd hava greitt frá, at hvørki føroyingar, sum búgva í Føroyum, ella føroyingar, sum koma til Danmarkar at læra ella at lesa, hava herskyldu.

Men so kyniskir eru hesir hýrubassar, at teir skudseta ministara fyrri at vera lygnar, tá hann við ministara ábyrgd sigur føroyingar onga herskyldu at hava.

Lágt ríða hesar tjóðveldis-hetjur, nú teir sum hýrubassar fyrri danska herin royna at vinna tjóðveldinum nakrar stemmur við at ræða fólk við ósannindum.

Tað man koma teimum aftur um brekkur.

Nógv fyrri at lesa

Mær var lesandi í Dnmmaketting, at í desember mánaði á verður fjallasmogan Hvalba-Tvoroyri skotin ígjøgnum, og at henda smoga kemur at hava stóran týdning fyrri trafikkin við beinleiðis sambandi til Tvoroyri.

Tað er rætt, at tá hetta samband er í lagi, kemur tað at hava allra størsta týdning fyrri Hvalbiar sókn, og kundi hetta samband fyrri mongum ánum síðan verið fingið. Tað hevur eisini trúliga verið ávíst av sóknarinnar íbúgvum, hvussu týðningarmikið og neyðugt eitt tilfík samband var fyrri sóknina, men tá hevur tað ikki seð út sum at teir háttvirdu tingmenn (við meirilutanum) hava havt ta áskoðan.

Hvalbingar hava heldur ikki duga at fingið seg til at trúð, tá tað varð sagt, at smoga skuldi spreingjast gjøgnum fjallið fyrri at fáa vegasamband við Tvoroyri, og tað er allan heldur vert, og verður ivaleyst havt í huga, nú farið

verður um stutta tíð at seta kross til lógtingsvalið. Hvalbingar eru sanniliga greiðir yvir, at tilfík mirakul — sum vit vilja kalla tað — vildi ikki verið hent, um ikki javnaðarmenn komu í landsstýrið. Tað er kunnugt, hvørja lagnu hetta okkara hjartamál var úti fyrri — og vildi fingið, um ikki P. M. Dam, lögmaður, strongdi so hart á sum hann gjordi og nýtti sitt ágrýtni fyrri at skorða tað ígjøgnum — sum tibetur eydnadist honum. Tøkk havi hann og javnaðarstýrið fyrri tað.

Tað er møguligt, at hetta verður líka illa dæmt sum so mangt annað, sum javnaðarmenn fáa ræna fyrri at hava framst hesi fyra árin. Men rætt skal vera rætt, so tað er ein veruleiki, at um ikki úrslitið við seinasta lógtingsval kom at bliva so gott fyrri javnaðarflokk in, bleiv eingin fjallasmoga skotin ígjøgnum.

Dimmaketting má væl vera vitandi um, hvørjar snildir teirra maður í landsstýrinum nýtti, fyrri at tað ikki skuldi eydnast at fáa byrjað arbeiði í hesum valseiði — eisini tjóðveldið og fólkaflakkin.

Hvalbingur.